

a látvány mögé. Daid&Ikar

Egy nap, amikor elég poétikus hangulatban érzem magam, hogy alkonyatkor vagy kora hajnalban szinte egészen könnyedén néztek szembe a hunyorgó, vagy éppen hanyatlóban lévő nappal. Ahogyan önmagam mögé bukok le lassan.

Egy nap, amikor duzzadt, vörös szemhéjam már alig résnyi, élvezem a hűvös estét, nincs más, amit meg kéne nézni, tanulmányozni kicsit néhány felszínes részletecskét. Nem fedezni fel a látvány mögé rejtett lényeg testét, az ember nélküli, lassacskán már láthatatlan tájat.

Egy nap, amikor belülről valami ismeretlenként áthat, valami vágyat, elégikus hangulatot kelt, ami fájhat. A furcsa honvágy vagy az elképzelt halál ellen. Sajnos, mint mindig, csupán ennyire közhelyesen, ha fontos dologról beszél, vagy hallgat az ember.

Amikor belenézek az üres éjszakába, az erőlködéstől fejem félrebillen. Már ha túlzottan használ el a hosszan tartó figyelem. Elhiszem, legalább tizenöt percig, ez ilyen. Aztán fegyelmem elszáll, messze, a tó fölött.

A pillanatnak egy sirály is része, örök. És nem akarok belenézni e tócsa törhető tükrébe, egyszerűen nem érdekel, aki most onnan visszanez. Mert hiába sima most a felszín, a mély sötét, mint az árnyék, ha mégis belelesnék, belelesnék és folyton visszajárnék.

Hezitálok inkább kicsit, úgy érzem,
mintha az a nagy, kivörösödött szem
még mindig ott lebegne, szemben velem.
Pedig rég nem. Ismerik már a nevem.
Ülök a parton nehéz, hajnali párafényben.

féltékeny pillantás. Daid&Ikar

Egy nap, amikor még este az asztalon felejtesz
egy üres poharat. Fellököd hirtelen. Elejtesz
egy bizonytalan megjegyzést félálomban, hogy most
azonnal fel kell hívnod a feleséged otthon.
Inkább belesüppedsz az éjszakába, egy fotelbe.
Veled szemben egy másik, üres, mintha beszélne.

Egy nap, amikor ruhástul dőlsz az ágyra
zavaros álmohullámokat hagyva hátra.
A víz nyugodt, mozdulatlan, akár egy fotón.
Műveid, melyek úsznak utánad a folyón,
nem kellene senkinek. Ami nem baj, sőt egyáltalán.
A dolgok elvesztették értéküket. De azért talán.

Egy nap, amikor megérted, hogy valóban csupán
a régi festők néztek úgy egy tájra miután
megfestették, mintha ez a nagyon konkrét látvány mégis
azonos lehetne a megfesthető képpel. Végül is
elég egyetlen makacs és féltékeny pillantás.
Belesimulsz a háttérbe, mintha nem lenne más.

Egy nap, amikor eltüntethetsz már végre minden ismert
emlékszilánkot. A tárgyak közti részletekben istent.
Önmagad elől is. Mint mindig. De hiába. Hiába.